

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Bc. P. L., LL.M.**, zast. doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2021, č. j. 51 Ad 1/2020 – 419,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 16. 7. 2015, č. j. 3891/2015, propustil žalobkyni ze služebního poměru z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť dle závěru psychologa oddělení psychologických služeb odboru personálního Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 13. 5. 2015, č. j. KRPA-133155-1/ČJ-2015-0000PL, žalobkyně není osobnostně způsobilá k výkonu služby. Proti uvedenému rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně podala žalobkyně odvolání, v němž zejména namítala, že služební funkcionář I. stupně záměrně nezačal řízení o jejím propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru z důvodu její zdravotní nezpůsobilosti, a to přestože měl k dispozici posudek o zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby. Žalovaný podané odvolání rozhodnutím ze dne 5. 9. 2016, č. j. PPR-23034-44/ČJ-2015-990131, zamítl a rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně potvrdil. Žalobkyně

proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 – 91 (pozn. NSS: ve správním spise se nachází stejnopis tohoto rozsudku s č. j. 48 A 91/2016 – 106, jak je uvedeno i v záhlaví dále zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci, ve spise krajského soudu je však obsažen stejnopis s č. j. 48 A 91/2016 – 91), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že zákon o služebním poměru nevylučuje, aby k ukončení služebního poměru došlo z více důvodů souběžně. Pokud je tedy současně naplněno více důvodů k propuštění příslušníka ze služebního poměru, měl by služební funkcionář I. stupně rozhodnout o jeho propuštění ze všech těchto důvodů, nebrání-li takovému postupu konkrétní skutkové okolnosti. Krajský soud se v uvedeném rozsudku rovněž zabýval žalobními námitkami směřujícími proti závěru o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobkyně, které shledal nedůvodnými; zejména konstatoval, že odeslání žalobkyně k vyšetření osobnostní způsobilosti nepředstavovalo šikanózní postup, daný posudek obsahoval všechny nezbytné náležitosti a byl řádně odůvodněn (respektive nedostatky jeho odůvodnění byly odstraněny v odvolacím řízení), představoval tedy dostatečný podklad pro posouzení osobnostní způsobilosti žalobkyně k výkonu služby; daný závěr žalovaného odpovídá závěru posudku. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 – 109, publ. pod č. 3967/2020 Sb. NSS, zamítl, přičemž potvrdil závěry krajského soudu, podle nichž žalovaný nezohlednil skutečnosti odůvodňující propuštění žalobkyně z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, ač tak učinit měl.

[2] Žalovaný v reakci na rozsudek krajského soudu ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 – 91, věc znovu projednal a rozhodnutím ze dne 5. 12. 2019, č. j. PPR-23034-124/ČJ-2015-990131, změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že se žalobkyně propouští ze služebního poměru příslušnice policie podle § 42 odst. 1 písm. h) a j) zákona o služebním poměru, neboť dle lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služebního místa ze dne 24. 6. 2015, kterým jí byla stanovena zdravotní klasifikace „D“, dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu služby, a současně dle závěru psychologa Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 13. 5. 2015, č. j. KRPA-133155-1/ČJ-2015-0000PL, který byl v přezkumném řízení potvrzen závěrem vedoucího psychologa Policie České republiky ze dne 24. 6. 2015, č. j. PPR-16719-10/ČJ-2015-990762, není osobnostně způsobilá k výkonu služby v policii.

[3] Proti novému rozhodnutí žalovaného žalobkyně opět podala žalobu ke krajskému soudu, který ji rozsudkem ze dne 22. 4. 2020, č. j. 51 Ad 1/2020 – 206, shledal důvodnou, žalobou napadené rozhodnutí tedy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce nicotnosti rozhodnutí správních orgánů (služebních funkcionářů) obou stupňů ani námitce porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Konstatoval však, že předchozí rozhodnutí správních soudů nelze vykládat tak, že bylo žalovanému uloženo propustit žalobkyni z obou v úvahu přicházejících důvodů; žalovaný měl pouze v dalším řízení zkoumat existenci zdravotních důvodů k propuštění žalobkyně a posoudit, zda tyto zdravotní důvody rovněž (vedle osobnostní nezpůsobilosti) připadají v úvahu jako důvod jejího propuštění. Krajský soud dále nepřisvědčil žalobní námitce, podle níž je napadené rozhodnutí překvapivé, a konstatoval, že neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, a to již proto, že výrok o propuštění žalobkyně ze

pokračování

služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru bylo s ohledem na nezpochybněný skutkový stav třeba považovat za věcně správný; již tento důvod přitom sám o sobě postačoval k propuštění žalobkyně ze služebního poměru. Krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku, podle níž měla být žalobkyně propuštěna ze služebního poměru pouze podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, a to již na základě lékařského posudku ze dne 31. 3. 2015. Soud připustil, že na základě uvedeného posudku bylo možné učinit závěr o tom, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby, dodal však, že z obsahu posudku vyplývá, že žalobkyně měla být podrobena dalším vyšetřením. Krajský soud však shledal nesprávným závěr žalovaného, podle něhož byl pro posouzení věci rozhodující skutkový a právní stav zjištěný ke dni vydání rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru, v tomto směru tedy soud hodnotil žalobu jako důvodnou. Krajský soud přisvědčil rovněž další související námitce, podle níž žalovaný nemohl vycházet z lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015 o zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně, neboť tím porušil § 44 odst. 5 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“), podle něhož bylo možné daný posudek použít do 90 dnů od jeho vydání. Soud tedy konstatoval, že žalovaný nedostál své povinnosti zjistit řádně skutkový stav věci.

[4] Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020 – 167, publ. pod č. 4260/2021 Sb. NSS, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem krajského soudu, podle něhož lékařský posudek o zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně ze dne 24. 6. 2015 není procesně použitelným důkazem. Lhůta pro „uplatnění“ lékařského posudku stanovená v § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách stanoví dobu, během níž je třeba se dovolat skutečností, které posudek dokládá, tedy uplatnit z něj vyplývající práva, nikoliv dobu, po jejímž uplynutí posudek pozbývá platnosti a nemůže tedy nadále sloužit jako podklad v již zahájeném řízení. Daný lékařský posudek v tomto řízení uplatnila sama žalobkyně, když se jej dovolávala v odvolání podaném dne 27. 7. 2015.

[5] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, k jakému okamžiku měl žalovaný v odvolacím řízení posuzovat rozhodný skutkový a právní stav věci. Soud připustil, že obecně platí, že odvolací správní orgán vychází ze skutkového a právního stavu v době vydání svého rozhodnutí, nicméně ve vztahu k postupu žalovaného dle posuzované právní úpravy konstatoval:

„Krajský soud svým prvním rozsudkem vydaným v posuzované věci sice napadené rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel měl zvážit rovněž existenci důvodů pro propuštění žalobkyně dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, současně však v odůvodnění konstatoval, že závěr o osobnostní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby byl dostatečně podložen řádně zpracovaným a odůvodněným posudkem psychologa, přičemž žalobkyní vznesené námitky nebyly způsobilé zpochybnit jeho závěry (viz zejm. body 63, 64 a 66 rozsudku krajského soudu ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 – 91). Krajský soud tedy dospěl již v prvním rozsudku k závěru, že důvod pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru byl naplněn. Stěžovateli tedy lze přesvědčit v tom směru, že jeho první rozhodnutí nebylo zrušeno z toho důvodu, že by snad propuštění

žalobkyně bylo samo o sobě nezákonné, nýbrž proto, že ze spisové dokumentace vyplývalo, že kromě důvodu propuštění žalobkyně dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru mohly být dány rovněž důvody pro její propuštění dle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona, které by pro ni mohlo mít příznivější důsledky.

Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že nejen s ohledem na výše popsanou procesní situaci, ale i obecně z uvedených specifických charakteristik právní úpravy řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru dle zákona o služebním poměru vyplývá, že se v tomto řízení nemůže uplatnit zmiňovaná obecná zásada, podle níž odvolací správní orgán vychází ze skutkového a právního stavu v době vydání svého rozhodnutí. Naopak, vzhledem k tomu, že dnem doručení prvostupňového rozhodnutí o propuštění dle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru služební poměr příslušníka bezpečnostního sboru u většiny důvodů propuštění končí, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí (byť nepravomocnému) nemá odkladný účinek, může odvolací řízení, během něhož již odvolatel není příslušníkem bezpečnostního sboru, sloužit „pouze“ k přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o propuštění k datu, kdy se stalo účinným, tedy podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době doručení tohoto rozhodnutí. To neznamená, že by odvolací orgán nebyl oprávněn v odvolacím řízení doplňovat dokazování, které dosud provedl služební funkcionář v prvním stupni, měl by tak však činit, jako stěžovatel v nyní posuzované věci, za účelem zjištění (upřesnění) skutkového stavu (včetně zdravotní způsobilosti), který tu byl ke dni propuštění příslušníka ze služebního poměru. Pokud toto rozhodnutí o propuštění v rámci odvolacího přezkumu obstojí v tom smyslu, že odvolací orgán (nadřízený služební funkcionář) dle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru odvolání zamítne a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdí nebo pokud ho dle téhož ustanovení změní např. tak jako stěžovatel v posuzované věci, tedy že k původnímu důvodu propuštění ze služebního poměru doplní další zákonný důvod, nabude sice teprve doručením odvolacího rozhodnutí rozhodnutí o propuštění ve smyslu § 182 odst. 1 zákona o služebním poměru právní moci, avšak na právním postavení odvolatele (propuštěného příslušníka) se tím již nic nezmění. Naopak, pokud odvolací orgán shledá propuštění ze služebního poměru dle skutkového a právního stavu ke dni propuštění nezákonným, odvoláním napadené rozhodnutí zruší a dle situace buď řízení zastaví, nebo věc vrátí služebnímu funkcionáři prvního stupně k novému projednání, v každém případě se však zrušením rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 44 zákona o služebním poměru odvolateli obnovuje služební poměr příslušníka se všemi z toho vyplývajícími nároky, včetně toho, že tento příslušník má dle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru nárok na doplacení služebního příjmu ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu za dobu, po kterou nevykonával službu.

Bylo by tudíž nespravedlivé a nelogické, aby v případě, kdy dojde ke změně skutkového stavu až v průběhu odvolacího řízení, tedy kdy např. příslušník původně propuštěný ze zákonného důvodu v podobě zdravotní či osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby v průběhu tohoto řízení opětovně tuto zdravotní či osobnostní způsobilost nabyde, vedla taková skutečnost ke zrušení rozhodnutí o jeho propuštění a ke vzniku nároku na zpětné doplacení průměrného služebního příjmu. Pokud krajský soud v bodu 62 napadeného rozsudku v této souvislosti naznačuje, že by snad žalobkyni v takovém případě náležela náhrada příjmu pouze za dobu, po kterou byla způsobilá k výkonu služby, nelze než uzavřít, že tento závěr neodpovídá formulaci § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru – dané ustanovení nezohledňuje, po jakou dobu příslušník skutečně byl, či nebyl způsobilý k výkonu služby, naopak vyžaduje v případě zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bezpodmínečné doplacení průměrného

pokračování

služebního příjmu za celou dobu, po kterou příslušník nevykonával službu. Má-li bývalý příslušník bezpečnostního sboru, který byl řádně a zákonně propuštěn ze služebního poměru pro nezpůsobilost k výkonu služby, za to, že posléze tuto způsobilost opětovně nabyl, nic mu nebrání v tom, aby se o přijetí do služebního poměru znovu ucházel a svou způsobilost k výkonu služby prokázal. To platí i v případě žalobkyně.“

[6] Krajský soud následně o věci rozhodl nyní napadeným rozsudkem ze dne 8. 12. 2021, č. j. 51 Ad 1/2020 – 419, jímž žalobu zamítl. Krajský soud neshledal důvodnou námitku nicotnosti rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů. Konstatoval, že sám žádnou vadu zakládající nicotnost daných rozhodnutí neshledal a žalobkyně takovou vadu netvrdila. Žalobkyní tvrzené nesprávné a účelové jednání služebního funkcionáře I. stupně, který ji vyslal v dubnu 2015 na psychologické zkoumání přesto, že mělo být již na základě lékařského posudku ze dne 31. 3. 2015 zahájeno řízení o jejím propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, takovou vadou není (ani kdyby bylo prokázáno). Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Zdůraznil, že tato zásada je ústavním pořádkem garantována toliko pro trestní řízení, v ostatních případech je její uplatnění závislé na příslušné procesní právní úpravě. Skutečnost, že zákon o služebním poměru v relevantním znění (na rozdíl od znění účinného do 30. 6. 2017) umožňuje zrušit prvostupňové rozhodnutí a vrátit věc k novému projednání, neznamená, že by žalovaný jakožto odvolací orgán danou novelou ztratil možnost napravit nedostatky prvostupňového rozhodnutí změnou jeho výroku či důvodů, o něž se výrok opírá. S ohledem na specifickou povahu řízení o propuštění ze služebního poměru pro nedostatek zdravotních či osobnostních předpokladů a rizika spojená se zrušením prvostupňového rozhodnutí by přitom odvolací orgán měl k možnosti zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání přistupovat ještě střídměji, než obecně v řízení podle správního řádu.

[7] Krajský soud však zopakoval, že správní soudy svými předchozími rozhodnutími žalovaného nezavázaly a s ohledem na tehdejší neúplná skutková zjištění ani zavázat nemohly k tomu, že má žalobkyni propustit z obou důvodů, ale k tomu, aby v řízení zkoumal existenci zdravotních důvodů k propuštění a na základě řádně zjištěného zdravotního stavu posoudil, zda tyto zdravotní důvody (vedle osobnostní nezpůsobilosti) též připadají v úvahu jako důvod propuštění. Napadeným rozhodnutím došlo k rozšíření důvodů k propuštění, a to až v průběhu odvolacího řízení, což je plně v souladu s možností prvostupňové rozhodnutí změnit. Soud tento postup shledal nejen možným, ale rovněž žádoucím. Zdůraznil, že výrok o propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru je s ohledem na nezpochybněný skutkový stav třeba považovat za věcně správný. Žalobkyně proti propuštění ze služebního poměru z důvodu osobnostní nezpůsobilosti nebrojila a jedinou námitkou, kterou v této souvislosti vznesla, bylo, že vyhláška č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, byla dnem 1. 1. 2013 zrušena. Tuto námitku však krajský soud neshledal důvodnou, neboť daná vyhláška byla pouze novelizována.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž bylo nenapadené rozhodnutí pro žalobkyni překvapivé – žalobkyně se vedení řízení o propuštění ze služebního poměru z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru sama domáhala již

v řízení před služebním funkcionářem I. stupně a žalovaný ji navíc o rozšíření důvodů propuštění informoval již dne 11. 11. 2019. Krajský soud nedal zapravdu ani námitce, podle níž měla být žalobkyně propuštěna pouze z důvodu zdravotní nezpůsobilosti, a to na základě lékařského posudku ze dne 31. 3. 2015. Soud připustil, že z daného lékařského posudku by bylo možné učinit závěr, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby, současně je z něj však patrné, že měla být podrobena dalším vyšetřením, a tímto způsobem lékařský posudek zjevně interpretovali i služební funkcionáři. Soudu nepřísluší hodnotit, které skutečnosti měl příslušný služební funkcionář považovat za relevantní pro zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru z určitého důvodu vymezeného v § 42 zákona o služebním poměru, soud je oprávněn zkoumat pouze to, zda podklady, které byly použity, byly v daném řízení relevantní a vytvořily dostatečný skutkový základ pro obsah následně vydaných správních aktů. Pokud se jedná o otázku určení rozhodného skutkového a právního stavu, vyšel krajský soud z citovaného závazného právního názoru vysloveného v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020 – 167, a žalobkyni tedy nepřisvědčil. Stejně tak nedal zapravdu ani námitce, podle níž žalovaný nemohl vycházet z lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015. Zrušení vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, ke dni 1. 10. 2019 neshledal soud relevantním, neboť jediný relevantní lékařský posudek byl vydán již dne 24. 6. 2015. Námitkou týkající se neprovedení výstupní prohlídky žalobkyně se soud nezabýval, neboť ji žalobkyně uplatnila až po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby.

II.

Relevantní obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a dalších podání žalobkyně

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, v níž uvedla, že základ její žaloby tkví v tom, že služební funkcionář I. stupně stěžovatelku propustil z důvodu její osobnostní nezpůsobilosti, přestože již měl k dispozici posudek o její zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby. Dle stěžovatelky se jednalo o úmyslné porušení zákona, neboť opatřovat podklady pro její propuštění z důvodu osobnostní nezpůsobilosti bylo zcela nadbytečné a vedené snahou vyhnout se povinnosti platit stěžovatelce „rentu“, která by jí náležela v případě propuštění z důvodu její zdravotní nezpůsobilosti ke službě. Krajský soud dle stěžovatelky nezohlednil, že jí byla dne 10. 11. 2014 diagnostikována psychiatrická porucha F32 z důvodu šikany u policejního sboru, pro kterou jí byl ode dne 9. 2. 2016 přiznán invalidní důchod I. stupně a která byla příčinou jejího kolapsu ve službě dne 7. 11. 2014. Stěžovatelka byla poté do 21. 1. 2015 v pracovní neschopnosti, následně byla dle § 124 odst. 8 zákona o služebním poměru „*ustanovena na překážky*“. Služební funkcionář I. stupně vyslal stěžovatelku v únoru, březnu a dubnu 2015 na mimořádnou lékařskou prohlídku, vždy s konečnou zdravotní klasifikací C či D. Krajský soud se nezabýval tím, zda byly splněny podmínky pro nařízení daných lékařských prohlídek a zda měl tento postup oporu v zákoně. Stěžovatelka uvádí, že proti tomuto postupu brojí již od prvopočátku a je tedy překvapivé, že se ani krajský soud ani Nejvyšší správní soud touto otázkou nezabývaly.

[10] Stěžovatelka poukazuje na to, že ačkoliv bylo postaveno najisto, že od 10. 11. 2014 trpí psychiatrickou poruchou, pro kterou je jí podávána medikace, přičemž lékařskými

pokračování

posudky zpracovány v únoru, březnu a dubnu 2015 jí byla stanovena klasifikace C či D, nebylo s ní zahájeno řízení o propuštění z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Dle stěžovatelky je nesprávný závěr prezentovaný v bodě 50 napadeného rozsudku. Vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 79/2013 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách (vyhláška o pracovnělékařských službách a některých druzích posudkové péče), v relevantním znění, ani zákon o specifických zdravotních službách neumožňují poskytovateli pracovnělékařských služeb podmínit posudek pozdějším vyšetřením. Tento postup se dle stěžovatelky jeví jako obstrukční a tendenční ve snaze najít jiný důvod pro její propuštění. Uvedené předpisy rovněž nepřipouštějí možnost uvést v jednom lékařském posudku dvě zdravotní klasifikace. Stěžovatelka má za to, že služební funkcionáři se snaží poškodit její práva, ignorovat prokázaný skutkový stav a vykonstruovat jiný důvod pro zahájení řízení o propuštění. V této souvislosti odkazuje na judikaturu, podle níž může být šikanózní již samotná žádost o přezkum osobnostní způsobilosti k výkonu služby.

[11] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí se závěry, k nimž krajský soud dospěl v bodě 43 napadeného rozsudku. Žalovaný stěžovatelku do služby „vrátil“ dne 22. 1. 2015, přestože věděl, že jí byla diagnostikována psychiatrická porucha a je jí podávána medikace, není tedy pravdou, že by zrušení prvostupňového rozhodnutí v případě příslušníka, u něhož bylo zjištěno, že postrádá potřebnou způsobilost k výkonu služby, znamenalo jeho návrat do služby. Žalovaný v takovém případě může uplatnit postup dle § 124 odst. 8 zákona o služebním poměru, jak učinil v případě stěžovatelky již v roce 2015.

[12] V souvislosti s vypořádáním žalobní námitky týkající se neprovedení výstupní prohlídky stěžovatelka namítá, že se jedná o zákonnou povinnost zaměstnavatele.

[13] Stěžovatelka dále upozornila na délku daného řízení a skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo několikrát zrušeno, žalovaný však dosud rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně řádně nepřezkoumal, jinak by musel zjistit, že od počátku nebyl důvod k postupu dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, a že takto služební funkcionář I. stupně postupoval, lze srovnávat i s šikanou policistky. V jednání žalovaného stěžovatelka spatřuje porušení Listiny základních práv a svobod a v rozhodnutí soudu porušení čl. 36 Listiny.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem, kterému dle jeho názoru nelze nic vytknout. Stručně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že Nejvyšší správní soud již v předchozím, výše citovaném rozsudku ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020 – 167, vypořádal stěžejní námitku stěžovatelky, když dospěl k závěru, že v posuzovaném případě je třeba vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání prvostupňového rozhodnutí, a že žalovaný nepochybil, když prvostupňové rozhodnutí změnil a doplnil podkladový lékařský posudek. Krajský soud vycházel bezesbýtku z uvedeného rozsudku, rozporuje-li tedy stěžovatelka závěry napadeného rozsudku, rozporuje de facto rovněž názor Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále uvedl, že krajský soud byl kromě kasačního rozsudku vázán rovněž žalobními body – v žalobě stěžovatelka neuplatnila žádné námitky směřující proti jednotlivým podkladům dokládajícím pozbytí její zdravotní způsobilosti k výkonu služby, v dané souvislosti namítala pouze, že bylo nezákonné rozšířit důvody pro její propuštění a

že je zapotřebí zkoumat její aktuální zdravotní stav. Krajskému soudu tedy nelze vytýkat, že se nezabýval tím, že byla stěžovatelce diagnostikována psychiatrická porucha či že byl zkoumán její zdravotní stav, přičemž jedním z posudků jí byla stanovena zdravotní klasifikace C i D, že zákonná úprava neumožňuje stanovit platnost lékařského posudku pouze na měsíc, nebo že soud nezkoumal, zda byly naplněny podmínky pro nařizování mimořádných lékařských prohlídek, atd.

[15] Žalovaný se ohradil proti tvrzení, že důvod propuštění stěžovatelky spočívající v pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby je vykonstruovaný. S odkazem na již zmiňovaný, v této věci první rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 – 109, zdůraznil, že služební funkcionář I. stupně měl důvody se domnívat, že stěžovatelka pozbyla jak zdravotní, tak osobnostní způsobilost k výkonu služby, inicioval tedy přezkum obou těchto předpokladů. Žalovanému není zřejmé, jakým způsobem mělo být zasaženo do práv stěžovatelky tím, že řízení o jejím propuštění bylo původně zahájeno pouze z důvodu osobnostní nezpůsobilosti, toto pochybení bylo odstraněno v rámci řízení o odvolání. K odkazům stěžovatelky na judikaturu správních soudů týkající se jiných rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru v důsledku ztráty osobnostní způsobilosti žalovaný uvedl, že stěžovatelka z daných rozsudků dovozuje, že plk. Mgr. V. V., vedoucí psycholog Policie České republiky, který se podílel na přezkumu její osobnostní způsobilosti k výkonu služby, odvádí špatnou práci. Stěžovatelka však neuvádí, v jakém směru měl konkrétně plk. V. v posuzované věci pochybit, proti závěrům jeho posudku nevznesla žádnou námitku. Námitka směřující proti závěrům přijatým krajským soudem v bodě 43 napadeného rozsudku není dle žalovaného relevantní. Dodal, že stěžovatelku dne 22. 1. 2015 do služby nenavrátil, ale rozhodl, že bude na tzv. „překážkách“ za současného poskytování služebního příjmu, dokud nebude zjištěno, zda je dlouhodobě způsobilá k výkonu služby. Žalovaný nepopírá, že existuje institut umožňující, aby příslušník dočasně nevykonával službu z provozní či jiné příčiny, v případě stěžovatelky však neexistovaly důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť závěr o její osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby byl shledán správným. K námitce neprovedení výstupní prohlídky žalovaný ve shodě s krajským soudem uvedl, že byla uplatněna opožděně. Dodal, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla propuštěna též z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, nelze tvrdit, že by žalovaný nevěděl, jaký byl její zdravotní stav v době ukončení služebního poměru. Neprovedení výstupní prohlídky stěžovatelce nebrání v uplatnění nároků vyplývajících z § 102 odst. 2, § 103 odst. 1, § 105 a § 124 odst. 5 zákona o služebním poměru. Dále žalovaný uvedl, že smyslem kasační stížnosti má být rozporovat závěry plynoucí z napadeného rozsudku krajského soudu, a nikoliv závěry přijaté v předcházejících rozsudcích Nejvyššího správního soudu, z nichž plyne, že o její osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby není od počátku pochyb. Žalovaný se neztotožnil ani s úvahami stěžovatelky o šikanózním postupu služebního funkcionáře I. stupně, ani o porušení jejího práva na soudní ochranu.

[16] Stěžovatelka reagovala na vyjádření žalovaného řadou replik a doplnění (tři podání ze dne 4. 1. 2022 a podání ze dne 8. 1. 2022), jejichž podstata je však stále stejná. Stěžovatelka především tvrdí, že žalovaný uvádí úmyslně nepravdy, neboť služební funkcionáři obou stupňů si byli vědomi skutečností, které jsou napadány kasační stížností, a rovněž její invalidity. Žalovaný si tedy řádně nezajistil podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Dané skutečnosti byly známy rovněž Krajskému soudu v Praze z řízení, které

pokračování

u něj bylo vedeno pod sp. zn. 51 Ad 1/2020. Policie ČR navíc disponuje znaleckými posudky Doc. MUDr. Evžena Hrnčíře, CSc., MBA, ze dne 30. 9. 2016 a ze dne 31. 1. 2020, které byly uplatněny v aktuálně přerušovaných řízeních o náhradě škody. Stěžovatelka v dané souvislosti odkázala rovněž na argumentaci uplatněnou žalovaným v kasační stížnosti podané proti prvnímu rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 – 106, dále upozornila na příspěvek, který uveřejnila na svém profilu na sociální síti Facebook (a který měl žalovaný citovat ve svém podání v jiné věci), a na oznámení Ministerstva vnitra o výši jí vyměřeného invalidního důchodu. Z uvedených podkladů dovozuje, že žalovaný o její invaliditě věděl. Vyslání stěžovatelky ke zkoumání osobnostní způsobilosti dne 23. 4. 2015 tedy bylo šikanózní a vedené snahou propustit stěžovatelku z důvodů upírajících jí nároky vyplývající z ukončení služebního poměru v návaznosti na řadu prodělaných služebních úrazů. K uvedeným podáním stěžovatelka přiložila řadu příloh, zejména zmíněné posudky o invaliditě, usnesení o přerušení řízení o náhradě škody na zdraví, znalecký posudek MUDr. Hrnčíře ze dne 31. 1. 2020 a zmiňovanou kasační stížnost podanou žalovaným.

[17] V replice ze dne 5. 1. 2022 podané prostřednictvím zástupce stěžovatelka nad rámec již zmíněného uvedla, že zůstává otázkou, zda doplnění důležitého důvodu v rozhodnutí lze považovat za běžné doplnění. Zopakovala, že ji žalovaný podrobil osobnostnímu zkoumání, přestože existoval zdravotní důvod jejího propuštění, neboť byla služebním lékařem kvalifikována stupněm D. K argumentaci, podle níž se „*nebránila řádně*“, stěžovatelka poznamenala, že žalovaný poprvé uvedl důvod propuštění dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru až v řízení o odvolání a doplnil jej až poté, co krajský soud zrušil jeho původní rozhodnutí. Žalovaný vůbec „*nepřišel na to, že nebyla provedena výstupní prohlídka*“, jeho argumentaci, podle níž mu byl zdravotní stav stěžovatelky znám, neboť byla propuštěna z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, nelze dle stěžovatelky přisvědčit. Povinnost provést výstupní prohlídku je stanovena kogentní normou a nelze ji pominout. Pouze na základě toho, že stěžovatelka byla kvalifikována stupněm D, nelze dospět k závěru, že je zcela znám její zdravotní stav. Není pravdou, že stěžovatelka toto neuváděla ve svých podáních, stěžovatelka se vždy vyjadřovala ke konkrétním rozhodnutím a je věcí služebního funkcionáře, aby zkoumal, zda při rozhodnutí o propuštění byly ze strany služebního orgánu splněny všechny jeho povinnosti. Stěžovatelka trvá na tom, že důvod propuštění spočívající v její osobnostní nezpůsobilosti byl vykonstruovaný. Z veřejných zdrojů lze dle stěžovatelky zjistit, že „*v určitou dobu byl tento důvod v policii oblíbený a služební orgán se takto zbavoval „nepohodlných“ policistů*“.

[18] V podání ze dne 1. 3. 2022 stěžovatelka zopakovala, že doplnění důvodu propuštění dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru nezhojilo vady postupu služebního funkcionáře I. stupně, který nesplnil své zákonné povinnosti, jako je provedení výstupní prohlídky. Ačkoliv si byl žalovaný dané argumentace stěžovatelky vědom, vydal přesto rozhodnutí ve věci náhrady škody, přičemž danou povinnost dokonce obešel. Stěžovatelka tedy žádá, aby Nejvyšší správní soud zohlednil zákonnost procesu jejího propuštění a další tendenční kroky žalovaného. Má za to, že je na místě zrušit rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí.

[19] Pro úplnost lze dodat, že stěžovatelka rovněž zevrubně informovala soud o průběhu dalších řízení či postupů týkajících se její osoby. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení o kasační stížnosti je přezkum zákonnosti napadeného rozsudku krajského soudu, a to v zásadě v rozsahu uplatněných kasačních námitek, provedl Nejvyšší správní soud v zájmu přehlednosti rozsudku a hospodárnosti řízení v předchozích odstavcích pouze rekapitulaci argumentace stěžovatelky relevantní pro toto řízení.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud vydal napadený rozsudek poté, co byl Nejvyšším správním soudem ke kasační stížnosti žalovaného zrušen jeho předchozí rozsudek. Stěžovatelka v kasační stížnosti sice nenamítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, je však třeba zdůraznit, že v předcházejícím případě rozhodoval Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti žalovaného, nikoliv stěžovatelky. Stěžovatelka přitom v nyní posuzované kasační stížnosti uplatnila některé námitky, jimiž se Nejvyšší správní soud s ohledem na rozsah kasační stížnosti podané žalovaným nemohl v předcházejícím řízení zabývat. V takovém případě nelze kasační stížnost považovat za nepřijatelnou z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť smyslem tohoto ustanovení je zajistit, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to za situace, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). To nic nemění na nepřijatelnosti těch dílčích námitek, které stěžovatelka řádně a včas neuplatnila v řízení před krajským soudem (viz dále).

[21] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelce nelze dát zapravdu, tvrdí-li, že základem její žaloby bylo to, že byla propuštěna z důvodu osobnostní nezpůsobilosti, přestože služební funkcionář I. stupně již měl k dispozici posudek o její zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby. Stěžovatelka v žalobě namítala především to, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud nezrušil rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně a sám rozšířil důvody k jejímu propuštění, a že měl o věci rozhodnout na základě skutkového stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí o odvolání. Dále stěžovatelka namítala, že lékařský posudek ze dne 24. 6. 2015 nebyl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí procesně použitelný. K těmto otázkám se Nejvyšší správní soud již vyjádřil ve svém předcházejícím rozsudku ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020 – 167. Jak již bylo podrobně popsáno výše, procesní postup žalovaného shledal Nejvyšší správní soud

pokračování

souladným se zákonem a dospěl k závěru, že lékařský posudek ze dne 24. 6. 2015 byl procesně použitelným důkazem. Argumentaci, podle níž bylo vyslání stěžovatelky k osobnostnímu zkoumání dne 28. 4. 2015 nadbytečné, neboť žalovanému byla nejpozději od března 2015 známa její zdravotní nezpůsobilost ke službě, stěžovatelka uplatnila až v podání ze dne 31. 1. 2020, v němž však z tohoto tvrzení dovozovala nicotnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně. Touto námitkou se krajský soud zabýval v bodě 40 napadeného rozsudku, v němž konstatoval, že stěžovatelkou tvrzené skutečnosti (ani kdyby byly prokázány) nemohou založit nicotnost daných rozhodnutí. Z pohledu zákonnosti se krajský soud daným postupem zabýval v bodě 50 napadeného rozsudku, podle něhož z lékařského posudku ze dne 31. 3. 2015 sice bylo možné učinit závěr, že stěžovatelka pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby, z obsahu posudku však je zjevné, že měla být podrobena dalším vyšetřením.

[23] Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na nekonzistentnost argumentace stěžovatelky. Ta na jedné straně namítá, že se krajský soud nezabýval tím, zda byly splněny podmínky pro nařízení daných lékařských prohlídek a zda měl daný postup oporu v zákoně, přičemž poukazuje na to, že rovněž lékařské posudky zpracované na základě těchto prohlídek trpí vadami (podmiňují posudek pozdějším vyšetřením a jeden z nich stanoví dvě zdravotní klasifikace). Na druhé straně však stěžovatelka namítá, že žalovaný vůbec neměl přistoupit k osobnostnímu zkoumání, neboť mu bylo z daných posudků známo, že stěžovatelka není zdravotně způsobilá k výkonu služby. V průběhu řízení stěžovatelka rovněž několikrát zdůraznila, že nesouhlasí s žádným z důvodů, které vedly k jejímu propuštění (popírala tedy rovněž důvodnost svého propuštění pro zdravotní nezpůsobilost). V nyní posuzované kasační stížnosti pak stěžovatelka naopak uvádí: „Poskytovatel pracovnělékařských služeb i žalovaný, měli najisto postavené, že stěžovatelka od 10. 11. 2014 trpí psychiatrickou poruchou, pro kterou je medikována, lékařskými posudky o mimořádné zdravotní prohlídce ze strany poskytovatele pracovně lékařských služeb je jí od února 2015 do dubna 2015 stanovována zdravotní klasifikace C, D, ze strany žalovaného je ustanovena na překážky dle ust. § 124, odst. 8 sl. zákona, a i přesto se stěžovatelkou nebylo zahájeno řízení o propuštění právě z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti?“ Stěžovatelka tedy v žalobě popírá zákonnost svého propuštění pro zdravotní nezpůsobilost k výkonu služby, následně se však odvolává na závěry lékařských posudků konstatujících její zdravotní nezpůsobilost k výkonu služby, ačkoli je sama označuje za zpracované v rozporu se zákonem, současně však uvádí, že její zdravotní nezpůsobilost k výkonu služby byla postavena najisto. Jsou to jen některé z mnoha „názorových veletočů“, které stěžovatelka ve svých podáních, ať již uplatněných prostřednictvím svého zástupce, či bez něj, v průběhu správního i soudního řízení předvedla.

[24] Pokud se jedná o námitky týkající se nezákonnosti zkoumání osobnostní způsobilosti stěžovatelky, je především zapotřebí odkázat na závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil již v prvním rozsudku, který vydal v posuzované věci, tj. v rozsudku ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 – 109: „[M]á-li služební funkcionář v době svého rozhodování zjištěny a osvědčeny indicie, že došlo k naplnění více zákonných důvodů propuštění příslušníka ze služebního poměru, které vedou ke stejnému výsledku (tj. propuštění příslušníka), avšak jsou spojeny s různými důsledky, pokud jde o intenzitu dotčení práv příslušníka, je povinen ve správním řízení zkoumat naplnění obou důvodů a zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ Z uvedeného je zřejmé, že měli-li služební funkcionáři indicie svědčící o tom,

že jsou v případě stěžovatelky naplněny důvody k jejímu propuštění ze služebního poměru pro její osobnostní i zdravotní nezpůsobilost, byli povinni zkoumat naplnění obou těchto důvodů. Již z tohoto důvodu tedy nemůže obstát námitka stěžovatelky, podle níž služební funkcionář nebyl vůbec oprávněn nařídít zkoumání její osobnostní způsobilosti k výkonu služby, pokud mu bylo známo, že jí bylo diagnostikováno psychiatrické onemocnění. Prokázání jednoho důvodu propuštění příslušníka ze služebního poměru nemůže samo o sobě vést k vyloučení řádného posouzení existence jiného důvodu, o jehož existenci jsou zde indicie. Povědomí služebního funkcionáře I. stupně o zdravotním stavu stěžovatelky tedy není v tomto ohledu relevantní (z toho důvodu Nejvyšší správní soud neprovedl dokazování celou řadou písemností, které stěžovatelka předložila za účelem doložení toho, že si služební funkcionáři byli jejího zdravotního stavu vědomi). Z uvedených skutečností rovněž nelze usoudit, že by se jednalo o vykonstruovaný důvod propuštění stěžovatelky.

[25] Správnost závěrů psychologických posudků, na jejichž základě stěžovatelka byla propuštěna, ani jejich obsahovou stránku stěžovatelka nijak nezpochybňovala ani v řízení před krajským soudem, ani v kasační stížnosti. V kasační stížnosti ovšem stěžovatelka předešlela argumentaci, v níž zřejmě naznačuje, že odeslání k osobnostnímu zkoumání považuje za projev šikany – odkazuje na rozsudky, v nichž měly správní soudy dovodit, že za určitých okolností (např. jde-li o projev libovůle) může být šikanózní již samotná žádost o zjištění osobnostní způsobilosti příslušníka. Vzhledem k tomu, že danou námitku stěžovatelka řádně neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla, je tato námitka nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se jí tedy po věcné stránce nezabýval. Lze pouze obecně konstatovat, že nic nenasvědčuje tomu, že by k jakémukoli šikanóznímu jednání vůči stěžovatelce skutečně došlo.

[26] Ani námitku, podle níž se krajský soud nezabýval tím, zda byly splněny podmínky pro nařízení lékařských prohlídek, jimž se stěžovatelka podrobila v únoru, březnu a dubnu 2015, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Stěžovatelka v žalobě ani v žádném jejím doplnění učiněném v posuzované věci ve lhůtě pro podání žaloby neuplatnila žádné námitky tohoto typu, naopak opakovaně odkazovala na posudky zpracované na základě daných prohlídek a tvrdila (obdobně jako v kasační stížnosti), že na jejich základě měl žalovaný zahájit řízení o jejím propuštění z důvodu zdravotní nezpůsobilosti. Krajský soud je při přezkumu rozhodnutí správního orgánu vázán uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), nelze mu tedy vyčítat, že se danými okolnostmi nezabýval. Na uvedeném nic nemění ani to, že řízení o odvolání je založeno na zásadě plného přezkumu.

[27] Stěžovatelka dále závěru prezentovanému v bodě 50 napadeného rozsudku, podle něhož podle lékařského posudku ze dne 31. 3. 2015 sice pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby, současně se však měla podrobit dalšímu vyšetření, vytýká, že zákon nepřipouští možnost podmínění posudku dalším vyšetřením, stejně jako nepřipouští možnost shledání dvojí zdravotní kvalifikace v jediném posudku (pozn. zjevně se týká posudku ze dne 31. 3. 2015). K tomu je zapotřebí předně uvést, že se jedná o další z řady zásadních rozporů v argumentaci stěžovatelky, neboť závěry daných posudků sama opakovaně argumentovala, aniž by jejich nyní vytýkané nedostatky dříve zmínila. Především se však jedná o námitku nedůvodnou. Stěžovatelka patrně zaměňuje označení zdravotní klasifikace s označením variant jednotlivých možných posudkových závěrů obsažených ve formuláři lékařského posudku, v jehož bodě 2 je uvedeno:

pokračování

„[N]a základě vyšetření [zdravotnické zařízení] posoudilo zdravotní způsobilost posuzované osoby ke služebnímu místu uvedenému v bodě 1. takto:

- a) Je zdravotně způsobilý/á pro výkon služby na služebním místě* - A*
- b) Je zdravotně způsobilý/á pro výkon služby na služebním místě s omezením* - C*
- c) Není zdravotně způsobilý/á pro výkon služby na služebním místě* - D*
- d) Pozbyl/a dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby* - D.“*

[28] Z citované formulace je zřejmé, že varianty výroku c) i d) znamenají, že posudkový lékař udělil posuzovanému příslušníkovi zdravotní klasifikaci D (zdravotní nezpůsobilost pro výkon služby). Výrok d) doplňuje výrok c) v případě, kdy je nezpůsobilost příslušníka pro výkon služby dlouhodobého charakteru. Rozdíl mezi výrokem c) a d) je přitom podstatný právě pro případné propuštění příslušníka ze služebního poměru. Důvodem k propuštění příslušníka ze služebního poměru pro jeho zdravotní nezpůsobilost je totiž dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru to, že „*podle lékařského posudku poskytovatele pracovní lékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím*“ (pozn.: důraz doplněn soudem).

[29] V posudcích ze dne 26. 1. 2015 a ze dne 26. 2. 2015 je označen pouze výrok c). V prvním z uvedených posudků je dále uvedeno: „*Jmenovaná není zdr. způsobilá pro výkon služby na sl. místě po dobu jednoho měsíce s tím, že v této době bude absolvovat potřebná vyšetření.*“ Ve druhém posudku se uvádí: „*Není nadále způsobilá služby na služebním místě z důvodů dalších plán. vyšetření a nedokončeného odvolacího řízení.*“ V posudku ze dne 31. 3. 2015 jsou označeny výroky c) a d), přičemž dále je zde uvedeno: „*Platnost lékařského posudku končí provedením přezkumného řízení.*“ Je tedy zřejmé, že uvedené posudky stanovily vždy shodně jedinou zdravotní klasifikaci D. Zdravotní klasifikace C, tj. zdravotní způsobilost pro výkon služby na služebním místě s omezením, stěžovatelce žádným z uvedených posudků stanovena nebyla.

[30] I přes výše uvedené je nutno připustit, že z posudku ze dne 31. 3. 2015 není patrné, že by (na rozdíl od zbylých dvou zmiňovaných posudků) počítal s provedením dalších vyšetření. I tento posudek by tedy postačoval k zahájení řízení o propuštění stěžovatelky ze služebního poměru. Skutečnost, že služební orgán I. stupně na základě daného posudku řízení nezačal, však nemůže mít vliv na zákonnost pozdějšího zahájení a vedení řízení o propuštění stěžovatelky na základě jiného posudku.

[31] Pokud se jedná o námitky uplatněné proti závěrům krajského soudu prezentovaným v bodě 43 napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud, v návaznosti na závazný právní názor vyjádřený v jeho předcházejícím rozsudku ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020 – 167, se plně ztotožňuje s krajským soudem, že pokud žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí potvrdil důvodnost propuštění stěžovatelky pro její osobnostní nezpůsobilost a pokud zároveň shledal, že stěžovatelka měla být k témuž datu propuštěna rovněž pro zdravotní nezpůsobilost, nebylo v žádném případě na místě, aby rozhodnutí služebního funkcionáře rušil a věc mu vracel k novému projednání, naopak postupoval v souladu se zákonem, jakož i se závazným právním názorem správních soudů vyjádřeným v souvislosti se zrušením jeho předchozího rozhodnutí v této věci, když rozhodnutí

služebního funkcionáře I. stupně změnil tak, že doplnil rovněž důvod propuštění dle § podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru.

[32] Pokud se jedná o námitku spočívající v tom, že stěžovatelce nebyla při skončení služebního poměru provedena výstupní lékařská prohlídka, nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, podle něhož daná námitka nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby. Stěžovatelka tuto skutečnost uvedla již ve svém podání ze dne 31. 1. 2020, tedy ještě v žalobní lhůtě (dle údajů ve správním spise bylo rozhodnutí žalovaného stěžovatelce doručeno a tedy nabylo právní moci dne 9. 12. 2019, šedesátidenní žalobní lhůta stanovená v § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru tedy uplynula až dne 7. 2. 2020). Uvedené pochybení krajského soudu však nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť neprovedení výstupní lékařské prohlídky není relevantní skutečností ve vztahu k zákonnosti rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru. Pokud příslušníkovi nebyla při skončení služebního poměru provedena výstupní lékařská prohlídka, nejedná se o takové pochybení na straně příslušného služebního funkcionáře, které by zakládalo nezákonnost rozhodnutí o propuštění příslušníka. Výstupní lékařská prohlídka, respektive potvrzení o jejím provedení, totiž z povahy věci není podkladem rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru, její provedení je naopak až důsledkem vydání takového rozhodnutí. Případná skutečnost, že výstupní lékařská prohlídka nebyla provedena, na existenci důvodů, které vedly k propuštění tohoto příslušníka, nemůže nic změnit. Posouzení dalších případných nároků souvisejících s propuštěním stěžovatelky ze služebního poměru není předmětem tohoto řízení.

[33] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzení stěžovatelky, podle něhož jednání žalovaného porušuje její práva garantovaná Listinou základních práv a svobod a že napadený rozsudek odporuje čl. 36 Listiny, nelze s ohledem na jeho obecnost považovat za projednatelnou kasační námitku. Nejvyšší správní soud tedy rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že v napadeném rozsudku neshledal žádné porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces. Skutečnost, že stěžovatelka byla vedle pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby propuštěna rovněž s ohledem na její osobnostní nezpůsobilost, jí neupírá možnost domáhat se případných nároků spojených se služebními úrazy či nemocí z povolání. Pokud jde o celkovou délku správního i soudního řízení v její věci, nelze přehlédnout, že k ní sama stěžovatelka svým vystupováním v těchto řízeních (zmiňované názorové „veletoče“, zahlcování služebních funkcionářů i soudů nesouvisejícími a často nesrozumitelnými podáními a listinami, neposkytování nezbytné součinnosti v řízení i přímé procesní obstrukce – viz mj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2021, č. j. 5 As 108/2021 – 61, ve věci nečinnostní žaloby stěžovatelky) velmi výrazně přispěla.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu

pokračování

nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. dubna 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu